

Arrest

nr. 140 052 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 13 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat Mr. M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing

van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 18 oktober 2010 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene beroept zich op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, deze Instructie bepaalde echter dat elementen betreffende duurzame lokale verankering slechts van 15.09.2009 tot en met 15.12.2009 mochten worden aangevoerd. Bijgevolg is er niet voldaan aan de ontvankelijkheidstermijnen.

Het feit dat betrokkene sinds begin 2000 in België zou verblijven, duurzame banden zou ontwikkeld hebben met België en de Belgisch bevolking en lokaal verankerd zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Daarenboven lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tijdelijk op zou kunnen terugvallen bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in India en zijn verblijf in België, zijn eventuele integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 03.10.2002 met een beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 07.10.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en bijna 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend in 1990 en een derde asielaanvraag op 13.03.2000 onder dezelfde naam, maar met een andere geboortedatum en -plaats en met een verschillend asielrelaas (CGVS, bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 03.10.2002).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 03.10.2002 o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.04.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

1.3. Op 13 oktober 2010 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid meegedeeld op 13.10.2010 wordt aan S.S.

(...) van India nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 21.11.2010 het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende Staten: Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden(1)tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art.6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15.12.1980). Betrokkene werd niet als Vluchteling erkend bij beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen In de Staatlozen op datum van 03.10.2002. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 27.04.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht. Het middel, dat in essentie is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoeker heeft een aanvraag 9 bis gedaan op 21.05.2010.

Per beslissing dd. 13.10.2010 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag geweigerd.

Deze beslissing werd verzoeker betekend dd. 22.10.2010.

Dat er geen twijfel over bestaat dat verzoekers' asielprocedure van 2000 tot 2006 heeft geduurd.

Dat te dien einde dan ook punt 2.1 van de voormalige regularisatiecriteria dd. 19.07.2009 van toepassing is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dus volledig ten onrechte de aanvraag geweigerd hebben.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Verzoeker verbindt de schending van zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht aan de regularisatie-instructie van 19 juli 2009. Hij stelt meer bepaald dat zijn asielprocedure van 2000 tot 2006 heeft geduurd, dat bijgevolg punt 2.1. van de instructie van 19 juli 2009 van toepassing en dat de gemachtigde zijn aanvraag ten onrechte heeft geweigerd nu een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie.

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009, vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoeker kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat hij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009.

Verder wijst de Raad erop dat wil verzoeker een rechtsmiddel op ontvankelijke wijze aanvoeren, hij er niet mee mag volstaan de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht als rechtsbeginselen geschonden te noemen. Hij moet ook een voldoende duidelijke omschrijving geven van de wijze waarop

die beginselen door de bestreden beslissing wordt geschonden. (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Het is aan verzoeker om zijn grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht. (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

Door louter te stellen dat de aanvraag volledig ten onrechte werd geweigerd en dat onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar zijn situatie, toont verzoeker geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker geeft met het geheel te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont met zijn summier betoog niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij de voorgelegde elementen op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld en onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen middelen aanvoert tegen het bestreden bevel zodat deze gehandhaafd blijft.

Het enige middel is niet gegrond.

4 Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES